

Gemeentelijk ombudsman Ulco van de Pol behandelt klachten van burgers.

Wanneer je van een minimuminkomen moet rondkomen, is elke extra euro welkom. In het kader van de armoedebestrijding heeft de overheid daarom een aantal voorzieningen getroffen. Amsterdamse huishoudens met een minimuminkomen kunnen een 'minimavoorziening' van €50,- ontvangen. Met een collectieve ziektekostenverzekering kan al gauw €250,- per jaar worden bespaard en voor personen die net boven de inkomensgrens zitten is er een kortingsregeling. Het valt echter niet mee om deze voorzieningen te bemachtigen. Zo vormt het verkrijgen van het aanvraagformulier op zich al een hindernis. Wie dat formulier niet automatisch krijgt toegestuurd, kan het uitsluitend bij het Team Voorzieningen aanvragen. Afgezien van het feit dat dit niet erg klantvriendelijk is, leidt het ook tot onnodige vertraging binnen een behoorlijk krappe indieningstermijn. Wanneer een aanvraagformulier ook maar even te laat binnenkomt, wordt het niet in behandeling genomen, ongeacht de reden van de vertraging. Bij aanvragen voor de collectieve verzekering wordt standaard als argument aangevoerd dat de aanvraag geen zin meer heeft omdat de oude verzekering niet tijdig kan worden opgezegd. Dat gebeurt zelfs als mensen hun verzekering zelf al hebben opgezegd en Agis heeft toegezegd dat ze bij hen kunnen deelnemen. De informatievoorziening is ook onvoldoende. Lang niet iedereen die er recht op heeft, wordt erop geattendeerd. Het aanvraagformulier voor de collectieve verzekering vermeldt niet dat er ook een kortingsregeling bestaat. Ik vind het onacceptabel dat deze extra service van de overheid, voor burgers die het hard nodig hebben, ten onder gaat aan administratieve rompslomp. Daarbij staan de kosten niet in verhouding tot de bedragen die worden uitgekeerd. U moet daarom krachtig protesteren wanneer u uw extraatjes dreigt mis te lopen. Dat kan door bezwaar aan te tekenen of, wanneer u er met DWI niet uitkomt, bij mij aan te kloppen.

Ulco van de Pol
www.gemeentelijkeombudsman.nl

Huiskamer Westerpark doorbreekt sociaal isolement

CHARLES BRAAM

Effe bij moeder an is een warme huiskamer in Westerpark, ooit opgezet voor mensen met een psychiatrische achtergrond. Inmiddels is iedereen er met een hulpvraag welkom.

'Effe', zoals vaste bezoekers en stafleden de huiskamer noemen, is in 1998 opgezet door voormalig wijkverpleegster Elma de Wolf. Ze had in die tijd sloot de psychiatrische inrichting Santpoort in Bloemendaal en veel van de voormalige patiënten

Effe-coördinatrice Elma de Wolf is een echte moederkloek. Mensen met grote of kleine problemen, Elma maakt tijd voor iedereen. Voor haar is Effe dan ook veel meer dan alleen maar werk. „Ooit zat ik zelf in een depressie en kwam daar weer uit juist door me voor anderen in te zetten.“

Toen ze met dit werk begon, kwamen de mensen bij haar thuis. „Als er iemand in de buurt uit zijn dak ging, dan werd ik er altijd bij gehaald.“ Zo ontstond het idee voor een 24-uurs opvang voor mensen met een psychiatrische aandoening. Dat bleek niet haalbaar, een huiskamer wel.

Behalve een plek voor ontmoetingen en hulp is er in de huiskamer ook ruimte voor creativiteit. Aan de wand hangen kleurrijke schilderijen. De eerste die in Effe exposeerde, was Johan Brouwer. Johan is sinds september 2007 kok bij Effe en Elma's rechterhand. „Elma is voor mij levensreddend geweest“, bekent Johan. „Als je na je detentie weer op straat staat, zonder hulp van de reclassering, is dat echt wel moeilijk.“

Elma heeft bij zijn resocialisatie een grote rol gespeeld. Johan had in jaren geen schilderskwast meer in de hand gehad. „Toen ik bij wijze van spreken nog maar net een schilderijtje droog had, kon ik hier al exposeren. Die kans heeft mijn leven een hele nieuwe richting gegeven.“

Gastvrouw Charlotte weet zo'n beetje alles over iedereen die regelmatig langskomt. Ze vangt nieuwelingen op, maakt een babbeltje en hoort hun problemen aan. Charlotte komt uit de gezondheidszorg en is door ziekte uit het arbeidsproces geraakt. Sindsdien doet ze vrijwillig

werden aan hun lot overgelaten. „Vooral de weekends waren een probleem. Er was hier in de buurt niets waar ze naartoe konden en velen voelden zich eenzaam“, vertelt De Wolf. Sommige ex-patiënten zorgden ook voor overlast op straat.

Om het sociale isolement van deze mensen te doorbreken en ze in contact te brengen met buurtbewoners ontstond het idee voor een opvang in de vorm van een laagdrempelige huiskamer. Met het stadsdeel vond De Wolf een ruimte aan de Knolendamstraat. „De politie hoefde direct minder op te treden en het bleek dat het medicijngebruik bij de mensen verminderde.“

In het begin deed ze het werk vrijwillig. Na drie jaar kwam Elma de Wolf in dienst van de stichting Effe, met subsidie van het stadsdeel en de gemeente. Tegenwoordig kan iedereen vier dagen in de week bij Effe terecht. Per dagdeel komen er gemiddeld zo'n twaalf tot zestien bezoekers langs. En dat zijn niet alleen psychiatrische patiënten.

Er is een gastvrouw aanwezig, die ook als eerste aanspreekpunt fungeert voor mensen die met met een hulpvraag komen. Op dinsdag en vrijdag wordt er door een van de stafmedewerkers een maaltijd gemaakt en voor vier euro mag iedereen die wil, aanschuiven. Er wordt wel van de eters verwacht dat ze helpen met tafeldekken en afruimen. Een paar keer per jaar worden er speciale thema-avonden georganiseerd. Met Kerst en rond oud en nieuw is de huiskamer natuurlijk vaker open.

Het klantenbestand bestaat uit zo'n tachtig personen. Die komen niet allemaal naar de huiskamer. „We bezoeken de mensen ook thuis, activiteiten en resocialiseren. Verder ontlasten we de mantelzorgers hier in de buurt“, aldus De Wolf. Als het nodig is, gaat er iemand mee naar instanties zoals de Belastingdienst of de DWI. „In de zomer gaan we met een heel gezelschap een week naar een boerderij in Schagen. Dat is altijd heel erg leuk.“

www.effebijmoederan.nl

‘Niets ter wereld is zo moeilijk als de dingen nemen zoals ze zijn’

Elma de Wolf met cliënten in de huiskamer. Foto: Michel Hobbij

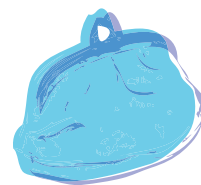
ligerswerk. Met een onmiskenbaar Duits accent vertelt Charlotte hoe ze zojuist nog een vrouwelijke 'stamgast', die met een brief van de belastingdienst bij haar kwam, blij heeft gemaakt. Ze dacht dat ze moest betalen maar het bleek dat ze geld terugkreeg. „Dan zie je zo'n gezicht helemaal oplakken“, zegt Charlotte. Ze wil dit werk nog een paar jaar doen, dan vindt ze het wel genoeg geweest.

Johan is niet de enige die in de huiskamer exposeert. „Vanuit de 'Effe-gedachte' heb ik met mijn partner een fonds opgericht om met een klein bedrag, maximaal €300,- anderen op weg te helpen“, vertelt hij. „Dat geld kan net het verschil maken, waardoor iemand bijvoorbeeld lijsten kan kopen of de opening van een expositie kan bekostigen.“

Dit jaar bestaat Effe 12,5 jaar.

Elma hoopt er haar 25-jarige jubileum te halen maar er klinkt twijfel in haar stem. Over de herstructurering van de buurt, -'alles moet mooier en duurder' - is ze niet zo te spreken. „Er komen veel yuppies in de buurt wonen, wat ten koste gaat van de sociale samenhang. Ik ben geridderd en genomineerd voor Amsterdammer van het Jaar 2009, maar in de praktijk levert dat niets op“, aldus Elma. „De sociaal zwakkeren verdwijnen uit de buurt en trekken aan het kortste eind. Er zijn zeker 25 mensen uit ons bestand verdwenen, door opname, verhuizing of zelfmoord.“

In een boekje met gedichten, geschreven door vaste bezoeker Sjouke van Schajik, dat met het geld van Johans fonds is uitgegeven, staat de tekst: „Niets ter wereld is zo moeilijk als de dingen nemen zoals ze zijn.“

Lezers vertellen hoe zij de maand doorkomen met weinig geld

Kevin Frimpong (18) is eerstejaars student aan de Vrije Universiteit Amsterdam. Hij woont samen met zijn ouders en heeft een vriendin. Kevin: „Ik studeer informatie, multimedia en management. Dat duurt vier jaar, waarvan het laatste jaar een masteropleiding is. Ik hoop na mijn studie eerst een baan te vinden in de ICT. Daarna wil ik hogerop zien te komen in de richting van beleidsmanagement. Op dit moment heb ik een bijbaantje bij Mobilie Centre, een marktonderzoeksbureau. Ik controleer of de parkeerautomaten nog functioneren en werk zestien uur per week voor €8,35 bruto per uur. Mijn loon, samen met mijn studiefinanciering, is €750,- per maand. En ook al hoef ik thuis geen kostgeld te betalen, aan het eind van de maand hou ik echt niet veel over. Maar ik heb niets te klagen. Mijn ouders betalen het collegegeld en de studieboeken koop ik zelf. Alleen die kosten al een vermogen. Andere kosten zijn: een mobiel abonnement voor gemiddeld €70,- per maand. Ik heb een iPhone en de internetmogelijkheden zijn geweldig handig voor mijn studie. De sportschool kost mij €17,-. Op de VU besteed ik €3,- per keer aan eten. Drinken neem ik mee van huis. Ik koop mijn kleding en andere benodigdheden zelf. Om merkkleding geef ik helemaal niks. Als het er maar leuk uitziet. Van mijn ouders heb ik twintig autorijlessen cadeau kregen. De volgende twintig lessen betaal ik zelf (€42,- per les). Ik ben geen type voor discotheken. Het is leuker om naar feestjes van vrienden te gaan. Of ik ga met mijn vriendin de stad in. Dan gaan we naar de film (€25,-) of eten we ergens wat en dan ben je ook al gauw €20,- kwijt. Met vrienden onder elkaar betaal ik ieder voor zich. Mijn vader is mijn grote voorbeeld. Hij komt uit Ghana en had helemaal niets toen hij in Nederland aankwam. Nu heeft hij een eigen bedrijf dat hij samen met mijn moeder runt. Ik ben heel trots op ze. Thuis heb ik het naar mijn zin maar in de toekomst, binnen twee of drie jaar, wil ik op mezelf gaan wonen.“

Lea Nortan